

Lưu Thủy Diệt Vân

Một con cò trắng toát hạ cánh xuống đồng xanh. Nó, con cò, một mình, cánh đồng xanh của nó.

Một dòng suối rất nhỏ / quanh co trên cánh đồng. Chừng nào suối thành sông, chừng đó mình chưa biết...

Có thể ngàn năm thiệt / mới có cuộc tang thương. Con cò trắng cô đơn / không sống hoài, muôn thuở...

Nhưng tôi đang nhìn nó, tôi thấy suối nước xanh, dòng lưu thủy quanh quanh, con cò trắng thật đẹp...

Tôi không cho nó biết / tôi đang trên cánh đồng. Tôi ngắm nó đôi chân / tưởng bạch vân cao vút...

Tôi làm thơ bằng bút. Cò làm thơ bằng chân. Bài Lưu Thủy Diệt Vân...một câu thành bức họa!

Trong khung trời trắng xóa, bầu trời vài đám mây, dòng suối trong loay hoay, con cò dễ thương lạ...

Cánh đồng xanh mướt lá, con cò rẽ bước đi...Lưu Thủy Diệt Vân kia, tôi choàng tay không tới...

Tôi nhủ lòng mình đợi / ngàn năm nữa tang thương!

*

Tôi có thể lạc đường / trong sáng nay không nhỉ? Tôi gặp dòng Lưu Thủy...tôi nhớ ai, Diệt Vân...

Lưu Diệt Vân sao không / một tên người yêu quý? Em sẽ là Kiều My trong hồn tôi tuyết sương...

Áo em xanh màu dương, tóc em xanh màu nước, những nỗi niềm hẹn ước bỗng hóa nụ hoa hồng...

Em ơi anh muốn bỗng em bay theo cò trắng...Buổi sáng nay trời nắng / em là đóa mặt trời!

Trần Vấn Lệ